

Den gyllene nyckeln

Prolog

Allt var tyst. Inte den sortens tystnad som följer efter ett regn, eller den som vilar över ett stilla konstgalleri en sen söndagseftermiddag. Detta var en annan sorts tystnad, tryckande, dov, som om natten höll andan.

Cleo blinkade, ögonlocken var tunga som bly. En vass smärta ilade genom tinningen och rev henne brutalt ut ur medvetelslösheten. Kroppen låg snett vriden i väggruset, som om hon kastats dit av ett osynligt väsen. Marken under henne var kall, fuktig, beströdd med krossat glas och grus.

Tankarna var ett enda virrvarr tills ett namn blixtrade fram, klart och skärande i medvetandet: Nero och sekunden senare Luca.

Hon försökte resa sig, benen lydde inte, hennes armar darrade. Ett metalliskt eko vibrerade i öronen. Lukten av bränt gummi och olja hängde som en dimma i luften, blandad med något sött och järnaktigt. Blod?

Längre ner i slänten, vilade bilen. Den låg groteskt förvriden bland trädens skuggor, som ett krossat skal. En av dörrarna var uppfläkt, vindrutan krossad. Ett av däcken snurrade fortfarande långsamt, som om det försökte förstå vad som hade hänt.

Luca satt i passagerarsätet. Huvudet lutat mot rutan. För stilla. För orörlig. En mörk strimma blod hade lämnat ett spår från hans hårfäste och rann ner över kinden. Han såg ut som en trasig staty, bortkopplad från tid och rum.

Cleo försökte desperat få fram hans namn, men inget ljud kom över hennes läppar. Hennes strupe var för torr, insidan täckt av damm och sot.

Hon såg en annan skugga röra sig i ögonvrån.

Hennes trofasta Dobermann Nero låg i diket, kroppen halvt dold bakom en buske. Hans bröstorg rörde sig knappt synligt, men den rörde sig. En svag lättnad sipprade in i kaoset.

Då hon såg hon den.

Längre bort på den öde vägen, stod en mörk bil med motorn igång, men något med den var fel, motorhuven verkade tilltryckt, ett av lysena var trasigt. Den såg mer ut att höra hemma i en helt annan verklighet. Hon kunde nästan inte koppla ihop sina tankar när den klara insikten slog till, det var den som hade kört in i dem.

Förarsätet låg i skugga, men någon satt där.

Det såg ut som om personen hade en mask på sig. Inte vilken mask som helst utan en djävulsmask. Inte någon som var gjord av plast eller som någon barnslig rekvisita för Halloween. Utan något skulpterat, gammalt, nästan rituellt. De djupa ögonhålorna var tomma men kändes levande. Cleos blick drogs in, som om något därinne betraktade hennes själ och bedömde den.

Deras blickar möttes. Eller snarare, hennes ögon mötte ett mörker som stirrade tillbaka med ett nästan olycksbådande lugn. Ett ögonblick som kändes som en evighet.

Sedan kom ett vrål från motorn, ett rytande som inte lät mekaniskt utan nästan levande. Bilen rivstartade, kastade upp ett moln av damm och grus och försvann bort längs vägen, likt ett odjur som återvände in i natten.

Cleo föll tillbaka ner i gruset. Världen snurrade. Tankarna virvlade: Varför? Vem var det? Hur visste de?

Sedan blev allt svart.

Kapitel 1: Skuggor i Rom

Cleo anlände till La Galleria d'Arte på angiven tid, en av stadens äldsta och mest respekterade konstgallerier. Den typen av plats som gav Cleo rysningar, eftersom hon visste att väggarna här var dekorerade med verk som kunde avslöja hennes verksamhet med bara en något mer ingående inspektion.

Hon var klädd i ett par figursydda svarta byxor, en enkel blus och ett par höga svarta Loubotin, kläder som signalerade att hon var tillräckligt sofistikerad för att vara där men tillräckligt diskret för att inte dra för mycket uppmärksamhet till sig. Nero stod vid hennes sida, hans muskler spelade under pälsen när han

rörde sig, varje steg var fyllt av vaksamhet. En del av Cleo ville le åt hur folk instinktivt rörde sig ur deras väg, men hon höll ansiktet neutralt och professionellt. Nero sniffade i luften och gjorde ett dovt ljud, vilket fick henne att se sig om en extra gång.

Hon klev in i galleriet, där luftkonditioneringen gav en kylig kontrast till den ljumma natten utanför. En svag doft av polerat trä och antika böcker fyllde rummet. Hennes blick svepte snabbt över rummet och landade på en man som stod lutad mot en pelare i den dunkla delen av lokalen. Han var klädd i en mörk marinblå kostym, med en vit skjorta som var uppknäppt vid halsen. Håret var perfekt bakåtkammat, men en slinga hade fallit fram på ett sätt som kändes nästan medvetet nonchalant. Hans drag var skarpa, aristokratiska, med en käklinje som kunde ha varit huggen ur marmor. De mörka ögonen, omgärdade av täta ögonfransar, glimmade med en märklig intensitet som Cleo inte kunde läsa av.

Hans småleende antydde självsäkerhet, men också något annat, en hemlighet, kanske en dold agenda. Cleo kunde inte avgöra om det var tilltalande eller farligt och just den kombinationen gjorde honom mer intressant än hon var bekväm med. Hennes hjärta började slå snabbare och hon kände en intensiv värme hon inte känt på länge.

"Cleo Valenti, antar jag," sa han med ett snett leende och räckte fram en hand. Hans italienska var len och självklar, med en naturlig rytm som om han var van att tala sig ur varje låst situation.

Cleo betraktade honom tyst. Självsäkerheten var påtaglig, men det fanns också ett djup i blicken som om han bar på fler hemligheter än han avslöjade. Hon korsade armarna över bröstet och ignorerade hans utsträckta hand.

"Och du är?" sa hon torrt, med ett tonfall lika kallt som hennes blick.

Han skrattade kort, ett lågt, dovt ljud som antydde att han inte var ovan vid misstänksamhet.

"Luca D'Angelo," svarade han. "Vi har gemensamma intressen och kanske också en del gemensamma fiender."

Hon höjde ett ögonbryn långsamt, nästan utmanande. "Det låter anmärkningsvärt diffust."

"Du verkar vara en kvinna som uppskattar raka besked," sa han, hans röst blev allvarligare. "Så här är det: jag vet vem du är. Jag vet vad du gör. Och jag vet att du inte kom hit för att beundra penselteknik."

Cleo kisade mot honom, mätte honom med blicken. "Du låter som någon som grävt djupare än han borde."

"Eller som någon som har tillräckligt mycket på spel för att inte lämna något åt slumpen," svarade han snabbt. "Jag underskattar dig inte. Det vore dumt."

En laddad tystnad följde. Cleo lät sin blick glida över honom igen, denna gång med något som liknade ett viskande intresse.

"Du har kanske lyckats fånga min uppmärksamhet, Luca D'Angelo. Men den är flyktig."

Han tog ett steg närmare, långsamt och kontrollerat, utan att invadera hennes utrymme. "Du har ett öga för detaljer, Cleo. Jag har ett öga för det som andra missar. Kanske är det därför vi möts här."

Hon lät blicken dröja över honom, denna gång med en ton av nyfiken sarkasm. "Och vad vill du ha min hjälp med, herr D'Angelo? Världen räddar inte sig själv."

Han log, ett stilla drag i mungipan. "Nej. Men ibland börjar det med att ställa rätt fråga till rätt kvinna."

Luca sträckte sin hand in i sin innerficka och tog fram ett kuvert som han räckte mot henne. Cleo tog det tveksamt och öppnade det. Inuti låg en bild på en målning som fick hennes hjärta att stanna för ett ögonblick. Det var "Den gyllene nyckeln" – ett verk hon bara hade hört talas om i historier som verkade vara närmast legender. Man visste inte ens om den målats eller om allt var en myt.

"Det här kan inte vara på riktigt," sa hon och höll upp bilden mot ljuset. Historien om målningen började mala i hennes huvud. Enligt ryktet hade den försvunnit i mitten av förra seklet under mystiska omständigheter. En del hävdade att det låg en förbannelse över tavlan och att det var därför den plockats bort från omvärlden, medans andra trodde att den var nyckeln till en skatt, dold av ett hemligt sällskap.

"Men det är på riktigt," sa Luca. "Och jag vill att du hjälper mig att hitta den."

Han lutade sig fram en aning, hans röst nu lägre men fylld av något Cleo inte kunde tolka – desperation, eller kanske beslutsamhet? "Som du vet är Den gyllene nyckeln mer än bara en försvunnen målning. Den är en kod, en karta, en förbannelse beroende på vem du frågar. Jag har letat efter den i årtal, men någon har alltid legat steget före. Men saker har ändrats och nu har vi en chans." "och sanningen är att jag behöver verkligen din hjälp"

Cleo försökte hålla sin blick neutral, men hjärtat slog aningen snabbare. Luca var inte en man som slösade tid på lösa trådar. Om han stod här, med den där allvarliga blicken och kuvertet i handen, betydde det att han var nära. Närmare än någon tidigare.

Medan han talade märkte Cleo hur hans blick hade fastnat på hennes handled, där en liten tatuering dolde sig, en lilja, något som mycket få visste innebörden av. När deras ögon möttes igen syntes en skugga av ett leende röra sig över hans läppar. Det var som om han visste någonting som hon inte hade avslöjat ännu. En gnista av osäkerhet slog rot i hennes bröst.

"Jag förväntar mig inga svar ikväll," fortsatte han.

"Men om du är intresserad, möt mig vid Villa Ombra d'Oro imorgon. Vi har mycket att gå igenom," ögonen hade den där svarta intensiteten som var svår att ignorera.

"Det här kan förändra allt, Cleo." Sa han och vände sig om.

Cleo lämnade galleriet med en underlig känsla, uppdraget var olikt allt hon tidigare tagit sig an. Om tavlan verkligen existerade och om dess rykten var sanna, kunde det innebära mer än bara rikedom. Det kunde vara nyckeln till en hemlighet som länge hade dolts. Hon såg ner på Nero, som gick vid hennes sida med samma vaksamhet som alltid. Hans öron spetsades när en skugga rörde sig vid hörnet av en gränd, men när Cleo vände sig om såg hon inget.

"Vad tror du, Nero?" sa hon lågt. "Är vi i fara redan innan vi har börjat?"

Nero svarade inte, men ett dovt ljud sa allt hon behövde veta.

Natten låg tung över Rom när Cleo och Nero promenerade hemåt. Stadens vanligtvis livliga gator hade lugnat sig till ett dovt sorl och skuggorna som dansade mellan byggnaderna kändes tätare än vanligt. Cleo hade svårt att skaka av sig känslan av Lucas blick. Den hade borrar sig in i henne på ett sätt hon inte kunde definiera, som om han sett rakt igenom hennes murar.

Den diskreta antydning han gjort om hennes tatuering? Det var omöjligt. Förutom henne själv var det knappt någon som visste om den.

Liljan var mer än bara en tatuering. Den var en påminnelse om ett löfte hon en gång gett, ett som hon inte längre visste om hon kunde hålla. Kunde han ha vetat om den? Hennes tankar cirklade runt Lucas intensiva blick, hans leende som dolde mer än det avslöjade. Vad spelade han för spel? Nero gick tyst vid hennes sida, hans steg nästan ljudlösa mot den slitna stenbeläggningen. Cleo lutade sig ner och klappade honom snabbt på huvudet.

”Du känner det också, inte sant? Det här är mer än bara ett jobb,” viskade hon. Nero svarade med ett lågt ljud, som en bekräftelse. Det fick hennes osäkerhet att skifta till beslutsamhet.

Väl hemma i sin vindsvåning satt Cleo vid sitt skrivbord och studerade bilden hon fått av Luca. ”Den gyllene nyckeln”, det var något hypnotiskt med den, en detaljrikedom som drog hennes ögon till sig på ett sätt som kändes nästan fysiskt. Hon kunde inte skaka av sig känslan av att hon sett delar av motivet tidigare – men var?

Ljuset från skrivbordslampan lyste inte upp det mörka rummet. Man kunde ana att runt henne låg dukar och burkar med färg, verktyg och penslar utspridda i en organiserad oreda. Tavlor i olika stadier av färdigställande stod lutade mot väggarna, men det var inte någon av dem som fångade hennes uppmärksamhet nu.

Hon var helt fokuserad på bilden föreställande Den gyllene nyckeln, mystiken runt den brände i henne. Verket hade en historia som fascinerat skattjägare i århundraden. Ursprungligen sade det att den var skapad av en okänd mästare under renässansen, tavlans status hade snabbt blivit ett mytomspunnet objekt. Enligt legenden var det inte bara en målning, utan även en karta – med gömd kod som ledde till en förlorad skatt tillhörande ett hemligt sällskap, Custodi della Verità. Tavlan hade förstås blivit eftertraktad, så när den plötsligt försvann från en kyrka i Florens under 1800-talet, började spekulationerna.

En av berättelserna sa att den stulits av en av sällskapets egna medlemmar, en förrädare som ville använda skatten för egen vinning. En annan hävdade att kyrkan själv hade gömt undan den för att skydda dess hemligheter. Sedan dess hade Den gyllene nyckeln blivit en saga, en fantasi – tills nu.

När hon studerade bilden noggrannare fastnade hennes blick på en detalj, några svaga linjer på nyckelns skaft, de verkade liknade en del av en karta. Eller kanske var det bara inbillning? Hon förstod att det skulle krävas mer än bara intuition för att lösa denna gåta. Hon plockade upp sitt glas vin och tog en klunk och lät den svala drycken lugna hennes nerver.

”Vad är det du försöker visa mig?” sa hon lågt och studerade tavlan igen. ”Och varför nu?”

Hon hörde plötsligt ett lågt knäppande ljud. Hon reste sig snabbt ur stolen och så bort mot hallen och ytterdörren. Nero stod upp bredvid henne, hans kropp spänd och redo, hans låga, varnande morrning skickade kalla kårar längs hennes ryggrad.

”Vem är där?” ropade hon skarpt.

Det kom inget svar. Bara ett svagt ljud av något som rörde sig utanför i trapphuset. Hon tog ett steg framåt, men Nero var snabbare. Han sköt fram mot ljudet, och ett högt skall fyllde rummet. Cleo slog på hallampan och såg ett litet kuvert ligga på golvet, precis vid hennes ytterdörr, men det fanns inga tecken på att någon var kvar utanför.

Hon tog upp kuvertet med darrande fingrar. Det var sällan något kunde rubba hennes lugn, men detta var ovanligt, till och med för henne. Nero sniffade intensivt runt platsen där kuvertet legat han höjde huvudet och lyssnade, gick fram till fönstret, där hans nos tryckte mot glaset. Cleo följde efter men såg ingenting annat än mörkret.

Inuti kuvertet fanns en handskriven lapp:

”Ingen nyckel passar utan en karta. Vila inte. De ser dig.”

Cleo kände hur hennes hjärta började slå snabbare. Hon såg ner på Nero som nu satt alldeles stilla, hans blick fixerad på henne som om han förstod allvaret i situationen. Vem var det ifrån? Vem är det som ser mig?